

Mali tičji lovec.

(Dvogovor.)

Peter. Mati, mati, glejte lepega tička, ki ga imam v roki!

Mati. Tiča imaš? Kje si ga dobil?

Peter. Našel sem danes v vertnem plotu gnjezdo, in čakal sem, da je bil mrak; potem sem se tiho tje splazil, in nagloma sem ga zgrabil za peroti.

Mati. Kaj pa je bilo v gnjezdu?

Peter. V gnjezdu so bili njegovi mladiči; ah, tako majhni tički, ki še perja nimajo.

Mati. In kaj bodeš zdaj s tem tičem počel?

Peter. Hočem ga djati v kletko, in jo zunaj pred okno obesiti.

Mati. Kaj pa ubogi mladiči? Kaj bode ž njimi? Kdo je boče redil?

Peter. O, tudi po te hočem hitro iti, rediti mi je mora starka.

Mati. Počakaj, Peter! Popred te hočem še nekaj poprašati. — Če bi se našemu kralju dopadlo, pa bi tebe, tvojo malo sestrico in tvojo mater v tesno izbico zaperl, kako bi bilo tebi pri serci?

Peter. Oj, draga mati, to bi mi bilo hudo, zelo hudo! Jaz bi milo zdihoval, jokal in žaloval do smerti. Pa kaj takega naš kralj vendar ne boče storil.

Mati. Storil bi, storil, ako bi bil on tako neusmiljen in grozoviten kakor hočeš biti ti s tičem in njegovimi mladiči. Ali hočeš zdaj še iti po mlade tičke, in je v kletko zapreti?

Peter. Ne, mati, tega nočem storiti. Prizanesite mi, da sem z ubogimi živalicami tako neusmiljeno mislil ravnati. Nisem bil dobro prevdaril. Glejte, izpustil bodem starko, da poleti zopet k svojim mladičem.

Mati. Takó je prav! Pa ne zabi nikoli, da je tudi živali Bog ustvaril, da se veselé življenja; gerdo bi bilo od nas, ako bi jim hotli njihovo kratko življenje greniti.

Poslovenil L.

Spanje in smert.

V lepej bratovskeje ljubezni spojena sta popotovala nekega dné angelj počitka in angelj smerti po solzneje dolini. Prišla sta na neko visoko goró, ter skleneta, da bota tukaj tudi prenočila.

Solnce je že zatonilo za goró in večerni mrak se polagoma, kakor pomladanska megla, razprostira čez zemljo, ter zagrinja hribe in doline v svoje černo ogrinjalo, prižigaje svitle zvezdice na visokem nebeškem oboku. Večerno zvonjenje je že davno umolknilo po vaséh in povsod je tiho in mirno na nebu in na zemlji.

V sladkeje nebeškeje ljubezni objeta sedita angelja na visokej gori, katero sta si izbrala v prenočišče. Svitle zvezdice se lesketajo na nebu in nad njimi

plava luna, kakor kraljica migljajočih lučič na nebeškem stropu. — Zdajci se vzdigne angelj počitka, razprostre svoji beli roki, ter razliva nebeški mir po vsej zemlji in ga trosi po kraljevih palačah kakor po revnih bajtah ubozega siromaka. Bolniki ne čutijo terpkih bolečin, otožnim se odvali pekoča serčna rana, reveži pozabijo nadležne skerbi in vsem plešejo divne prikazni v sladkih sanjah pred očmi. Tudi jokajoče dete v borney posteljici poleg svoje revne matere se utolaži; nebeški mir mu lije po cvetočem licu in mu boža svilnate obervce in rumene laske nad nežnim rujavkastim čelom, dokler ga popolnoma ne zaziblje v sladke sanje.

Spolnivši svojo dobrodejno nalogo vsede se angelj počitka k svojemu tovaršu rekoč: „Glej, kako srečni so zdaj vsi ljudje na zemlji! Zazibal sem je v sladke sanje, in ko jutranja zarja napoči, hvalili in častili me bodo od sladkega spanja okrepečani in na novo oživljeni človeški rodovi. Kako je pač sladko na tihem osrečevati človeški rod in kako srečni smo nevidni poslanci dobrotljivega Boga. Zares je lep in častitljiv naš skrivnosten poklic!“

Angelj smerti boleče posluša svojega tovarša, solza mu zalije žareče oko, globoko vzdihne in pravi: „O, zakaj ni tudi meni dana enaka naloga, kakoršno imaš ti, da bi osrečeval ljudi in se radoval svojega dejanja! Tebe časti in hvali človeški rod, veselí in raduje se, ter te željno pričakuje, da mu spremeniš solzno dolino v rajski sènj. Blagor tebi tovaruš počitka, a gorje meni, ki ravnam tvojemu dejanju ravno nasproti. Ljudje me imajo za najhujšega sovražnika, tresejo se pred mojim imenom in strah in groza je obdaja, kedar izvršujem svoj poklic!“ Tu obmolkne smertni angelj in žalostno pobesi svoje čarobno-črne oči na snegobelo obleko, solze kakor biseri se mu uderó po svitem obličji.

Angelj mirú in počitka, ganjen mile tožbe svojega tovarša, tolaži ga, rekoč: „Preljubi moj bratec! Ne toži in ne žaluj; vsaj imaš tudi ti blagoslovo in častno nalogo. Mar ne hvali in ne časti tudi tebe pobožna in zveličana duša, vzbujena k večnemu veličastvu po kratkem smertnem spanji? Ali te ne slavi kot svojega dobrotnika in vodnika iz solzne doline v nebeško večno življenje? Mar si nisva brata in oba nevidna poslanca enega Očeta? Zdaj pa še reci, da tvoja naloga ni enaka mojej nalogi!“

Veselo povzdigne smertni angelj svojo glavo, črne oči se mu zasvetijo in z rajskim nasmehljajem pogleda v obličje svojemu tovaršu. Objame ga in z gorkim poljubom poterdi besede njegove.

Matilda Tomšič.

S e r c u.

Upaj serce v težavi,
Saj bo prišel boljši čas;
On, ki čuje v višavi,
Vslísal tudi tvoj bo glas.

Pride žalost al nádlóga
Skleče rane te pékó;
Terdo upaj le v Bóga
On nadlog te rešil bo!

F. Šetina.